

ОСОБЕНО МНЕНИЕ

на съдията Гроздан Илиев по к. д. № 10/2019 г.

Подписах с особено мнение определението от 08 октомври 2019 г. по к. д. № 10 от 2019 г., с което е допуснато за разглеждане по същество искането на омбудсмана на Република България за установяване на противоконституционност на разпоредбите на чл. 10а, чл. 17а, ал. 2 и чл. 24в от Закона за устройството на Черноморското крайбрежие (ЗУЧК, обн. ДВ. бр.48 от 15 юни 2007г., последно изм. и доп. ДВ. бр.56 от 16 юли 2019 г.), защото не споделям съобразителната и изведената от нея диспозитивна част на определението за допустимост на искането.

Оспорените изменения на ЗУЧК са част от система от законодателни мерки, насочени към защита на черноморското крайбрежие, води, плажна ивица и дюни срещу неоправдано от гледна точка на обществен интерес ползване, което води до замърсяване и увреждане на околната среда. Акцентът е поставен върху опазване целостта на различните видове пясъчни дюни и недопускане извършването на дейности, които биха довели до непоправимо увреждане на тази част от природната среда.

Омбудсманът като поддържа, че при уредбата на обществените отношения, предмет на оспорената нормативна уредба е налице законодателна непълнота, непоследователност и вътрешна противоречивост между разпоредби на чл.10а и чл.17а ЗУЧК, обосновава противоконституционността им поради противоречие с чл.4 Конституцията. С такова правомощие за сезиране на КС омбудсманът не разполага. Той е излязъл извън обхвата на предоставеното му от чл. 150, ал. 3 от Конституцията правомощие, което е ограничено до инициативата за сезиране на КС само в случаите когато със закон се нарушават права и свободи на гражданите, имащи конституционен ранг – закрепени са в Конституцията, присъщи са на човека и гражданина и са неотменими. Идентична е позицията ми, изразена в Определение № 2 от 12.04.2016 г. по к. д. № 12 от 2015 г., особено ми мнения по допустимостта на искането по к. д. №3/2019 г., к. д. № 1/2017 г. която и по настоящето дело не намирам основание да променям. В този смисъл е и последователната практика на Конституционния съд намерила израз в Решение № 11 от 18.12.2007 г. по к. д. № 6/2007 г.; Определение № 8 от 02.12.2010 г. по к. д. № 14 от 2010 г.; Определение № 1 от 21.02.2019г. по к. д. № 1 от 2019 г. Следваща предпоставка за допустимост на искането е наличието на пряко засягане на права и свободи на гражданите от оспорените разпоредби, респ. наличие на пряко и непосредствено противоречие с конституционна разпоредба относима към защитата на основни права на гражданите. Изискването за наличие на пряко противоречие на оспорената норма на закон със съответната конституционна разпоредба е трайно застъпено и в практиката на КС – Решение № 4 от 15.03.2007 г. по к. д. № 10 от 2006 г.; Решение № 11 от 3.07.2018 г. по к. д. № 8/2008 г.; Определение № 2 от 12.04.2016 г. по к. д. № 12 от 2015 г.; Определение №1 от 21.02.2019 г. по к. д. № 1/2019 г. Наличието на индиректно засягане на права на гражданите, каквито твърдения, изведени през нарушения на чл.4 и чл.15 от Конституцията се поддържат в искането по отношение на конституционната разпоредба на чл.55 не може да бъде предмет на искането по чл.150, ал.3 от Конституцията.

При положение, че за допустимост на искането с основание по чл.150, ал. 3 от Конституцията са необходими в кумулативна даденост всички процесуални предпоставки, липсата на която и да е от тях прави искането недопустимо, поради което не следваше да бъде допускано за разглеждането му по същество.

Конституционен съдия:

Гроздан Илиев